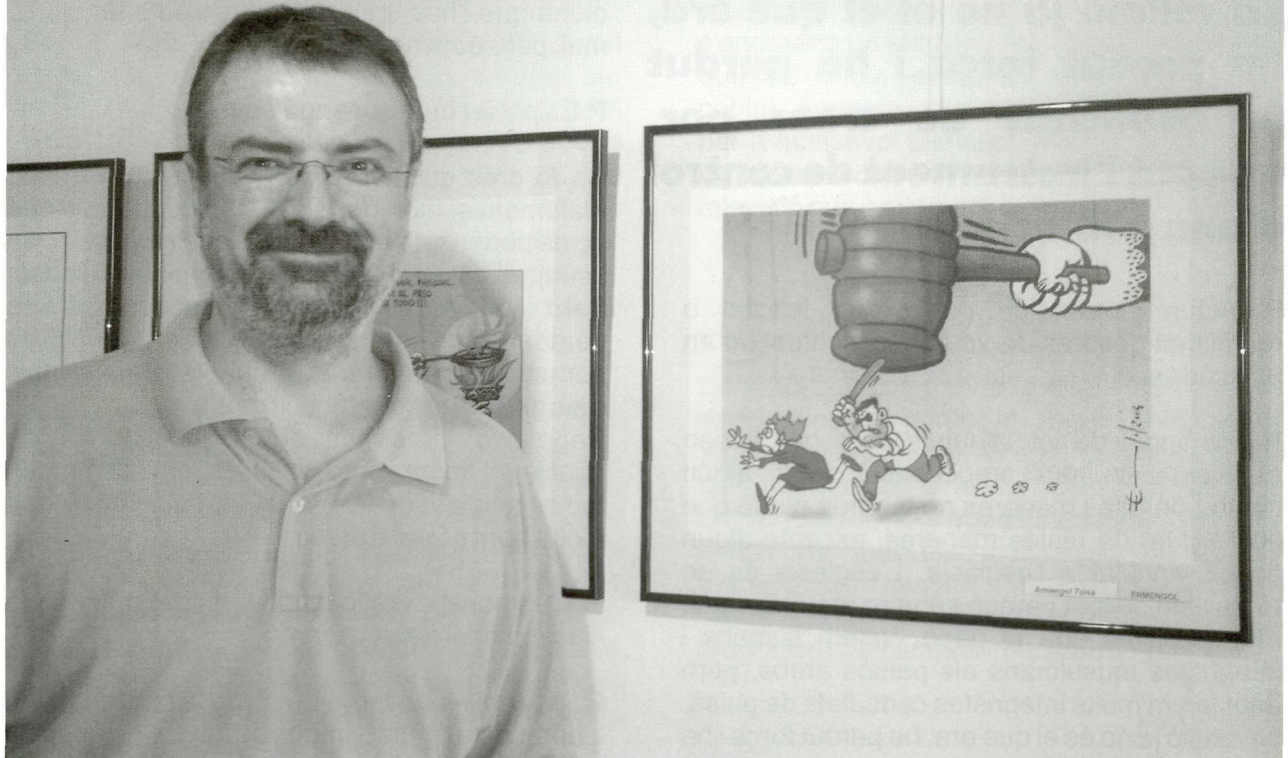

Obra de l'Ermengol inclosa a l'exposició *No sonrías a los malos tratos*

publicant en l'ABC o La Razón; segur que tindria discussions diàries amb el director. Actualment estic en un diari on em donen molta llibertat. Sé que alguna vegada no coincidim, però crec que l'humorista gràfic ha de trobar-se a gust dins de la línia editorial del diari. De totes maneres, els humoristes, com que sempre fem conya, la nostra feina no la pots agafar mai seriosament; sempre tenim aquest marge de maniobra que un periodista o un articulista no té. De tant en tant, colem alguna cosa que no és de la línia del diari i aleshores tenim un canvi d'impressions amb el director.

Sempre he rebut més cartes al director i trucades per temàtica religiosa que política.

P. Expliqui'ns quin és el seu mètode de treball. Com sorgeix la idea?

R. La qüestió principal és estar molt informats. A continuació has de seleccionar una mica la temàtica que està al carrer, que comenta la gent del carrer. I després fer una opinió tan divertida com sigui possible del tema. De totes maneres, i com a totes les feines, tenim dies bons en què l'acudit sorgeix ràpidament i és molt bo i altres

en què només surt. Però per damunt de tot: entregar-lo abans de les nou de la nit a la redacció. Internet és una gran eina per la rapidesa i també perquè no veig la cara del director quan el mira i d'aquesta forma estalviem comentaris.

P. Què és més important: un bon dibuix o una bona idea?. O les dues coses van lligades?

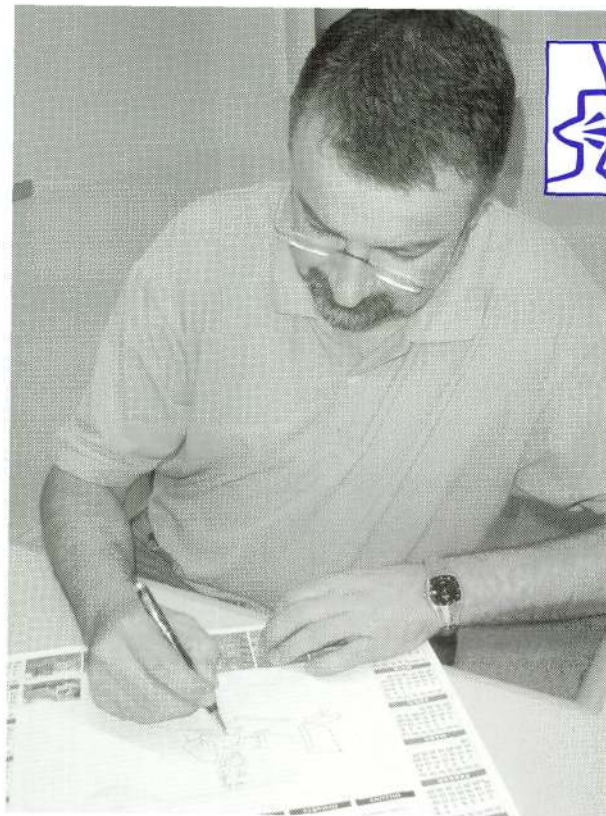
R. Crec que és bo que vagin lligades les dos coses. En la nostra feina has de tenir una bona idea per fer un dibuix. Per tant, primer la idea. I si la idea és bona i l'acompanyes amb un bon dibuix... Poso sempre com a exemple a Miquel Ferrer: és molt bon humorista i molt bon dibuixant. Per a mi també en Perich era un gran humorista, però com a dibuixant era lamentable. Vázquez Montalban deia d'en Perich: "no és que dibuixi malament, és que cada cop dibuixa pitjor". Per tant, una bona idea acompanyada amb un bon dibuix és el millor.

P. Abans d'entrar en un altra faceta seva, ens podria explicar alguna anècdota relacionada amb la seva feina com humorista gràfic?

R. En recordo una amb una persona molt pintoresca que va ser alcalde de Lleida durant dos anys, en Manel Oronich. Era un personatge al que estimava molt, era una autèntica musa.

Quin és millor al·licient per a un humorista? Que facis un acudit i que l'alcalde es fiqui com una mona.

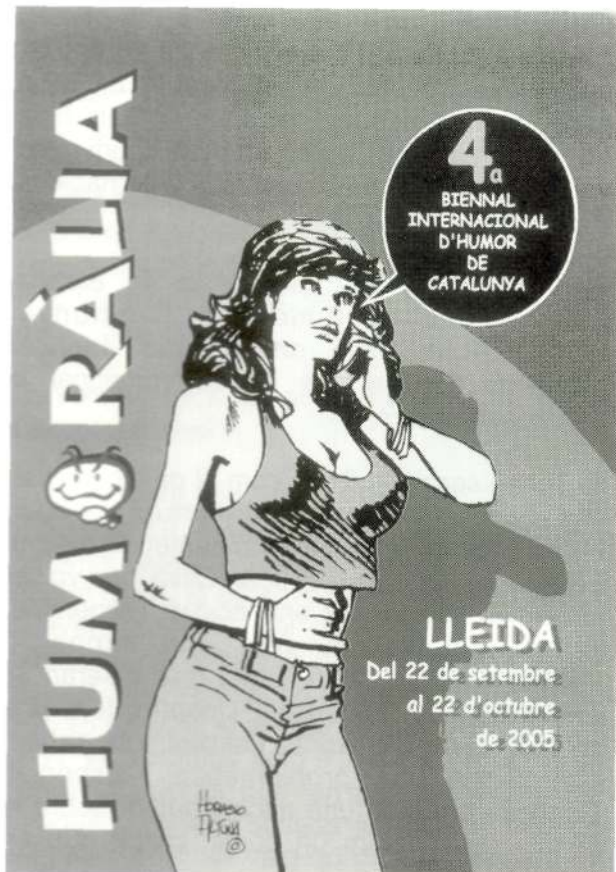
Vaig arribar a demanar al diari que em deixessin un parell de pàgines perquè era una autèntica mina. I què és el millor per a un humorista? Que facis un acudit i que l'alcalde es fiqui com una mona. El Sr. Oronich volia fer d'una part de l'escola d'Agrònoms un palauet per ficar-hi el Consell Comarcal del Segrià, quan des de feia molts anys la mateixa escola estava demanant més espai. Clar, la gent veia aquest fet com crear més burocràcia. Jo vaig fer un acudit amb un palauet on hi ficava Consell Comarcal del Segrià i al costat una caravana on hi ficava Escola d'Agrònoms. L'alcalde va trucar un notari i aquest va anar al despatx de l'alcalde, on li fa redactar una acta notarial demanant al diari que l'Ermengol rectificui la vinyeta. En tota la història de la humanitat ningú ha demanat la rectificació d'una vinyeta; pots empresonar, cremar, però no exigir la rectificació d'una vinyeta. Recordo clarament que les causes eren que era tendenciosa i desinformativa. Retinc gravada a la memòria la cara del notari quan va venir a la redacció. Abans de dir bon dia, demanava disculpes pel ridícul de la situació. Que va passar? Al dia següent aquest acudit va sortir a *La Vanguardia*, *El Periódico de*

Catalunya, El País, l'ABC. Mai un humorista havia publicat la mateixa vinyeta a set o vuit diaris. Jo estic molt agraït a l'alcalde: quina publicitat més bona.

En recordo un altra amb el mateix alcalde; era una exposició de sis humoristes de premsa, la fèiem al Palas i la coordinava el Cercle de Belles Arts. I el Manel Oronich, en no fiar-se ni un pèl dels humoristes, va enviar el secretari personal a fer una visita nocturna, per controlar el que tenien penjat aquests perillosos dibuixants a la sala. Dins d'aquets dibuixants hi havia l'Alfons López, que publicava a la revista *El Jueves* i realitzava una secció que es deia "Orgasmos cotidianos". El nom no va agradar a l'alcalde i deia que no es podia exposar a Lleida. Va trucar al Sr. Jaume Vilella, que aquell moment era director de Belles Arts, i li demana que es treguin alguns dels dibuixos exposats de la manera més discreta possible. Jo li contesto que si l'alcalde diu que hem de treure'ls, ho farem i que demà muntarem una roda de premsa per explicar-ho. Al dia següent i amb aquesta temàtica estava ple de periodistes. La foto de portada de *La Vanguardia* i *El Periódico* era els humoristes que treien davall del braç els dibuixos. L'exposició va acabar fent-se i va ser un èxit per la publicitat ocasionada pels titulars que deien que l'alcalde de Lleida censurava una exposició d'humoristes gràfics. Posteriorment, vàrem fer una carta a l'alcalde d'agraïment per la promoció que estava fent de l'exposició.

P. Vostè ha estat també un dels impulsors de la Mostra de Cinema Llatinoamericana de Lleida.

Com valora l'evolució de la Mostra des dels seus inicis fins ara?

R. El motiu va ser que per poder veure una pel·lícula llatinoamericana havies d'anar a Barcelona i la gent tenia a la ment que el cinema llatinoamericà eren les telenovel·les veneçolanes que vèiem a la tele. Aquest cinema no té pressupost però té idees genials. Tenen pel·lícules boníssimes, però no tenen canals de distribució com els americans. Vàrem redactar un esborrany del que podia ser una mostra i li vàrem dur a l'alcalde. Li va agradar i després va tenir una gran acceptació popular; va fer que la cosa es consolidés molt bé. També cal agrair l'ajut a altres institucions públiques i privades. Estic molt content que aquesta iniciativa hagi arribat a bon port.

P. També és l'impulsor, el president i *Alma mater* de l'Associació Cultural Humoràlia. Què és Humoràlia?

R. Va sortir de la necessitat de dignificar una mica una funció artísticoperiodística que sembla terreny de ningú. Un crític d'art no considera art el que fem la premsa perquè això no arriba a art. Evidentment no entraré a valorar si tenen raó o no. Tampoc és intenció dels humoristes gràfics fer art amb un acudit. Els periodistes també ens consideren poc seriosos.

Per tant, estem en un terreny de ningú. L'humorista és un element necessari, però és el *raret* de la redacció. Ningú li fa cas, però tothom comenta l'acudit.

El *Noguerola* va ser l'espermatozoide d'Humoràlia. L'any 1994 vàrem fer la primera biennal d'Humoràlia i va tenir molta acceptació per part del públic. L'Ajuntament va ajudar al projecte, posteriorment la Diputació i ara fins i tot la Generalitat i altres empreses privades. Aquest any toca la 4ª Biennal Internacional d'Humor de Catalunya.

P. Aquest any es celebra la 4ª Biennal Internacional d'Humor de Catalunya, HUMORÀLIA. Què ens podria explicar d'aquesta Biennal que ha de començar el proper setembre?

R. Tenim seccions fixes, com el país convidat, que aquest any és el Japó; veurem de què riuen els japonesos. També fem un homenatge a una trajectòria. Aquest any a Joan Oliva, que va ser el primer que va fer animació a l'Argentina. També comptarem amb una exposició d'arquitectes que facin humor gràfic; seran 38 arquitectes de 23 països. Després fem una col·lectiva de dibuixants bascos; tots sabem que tenen una problemàtica especial. Continuarem amb una mica d'humor sobre la família reial. Tenim un còmic invitat que en